

Vijfentwintig jaar na de profetische reis naar Rome

Wanneer iemand mij zou vragen: 'heb je er ooit spijt van gehad dat je in 1991 met een team een zevendaagse profetische wandeling om het Vaticaan heen hebt gehouden?' zeg ik : in geen geval. Sterker nog: Als er één week in mijn leven is geweest, die ik niet had willen missen, dan die week! Hoewel er weken, maanden en misschien wel jaren voorbij gingen, dat ik er niet aan dacht, is de *uitwerking* van deze reis voor mij een dagelijkse realiteit. Drie zaken wil ik noemen.

1. Openbaring aangaande het onderscheid tussen Israël en Juda

In 1991 kort voor deze reis en daarna begon God mij en anderen door de Heilige Geest het verschil tussen 'het huis van Israël' en 'het huis van Juda' uit te leggen. Ik moet zeggen, dat het een jaar of twee geduurd heeft, voordat ik mij dit inzicht en de nieuwe kijk die dit geeft op onze kustlanden, volledig eigen maakte. Het gevolg was uiteindelijk, dat je bij Israël niet uitsluitend aan de Joden denkt, maar ook aan die, zeg maar, negentig procent van het uitverkoren volk, die geen Joden zijn maar Israëlieten. Israël is voor mij veel dichterbij huis gekomen. Zo ontdekte ik dat het tijdelijke en gedeeltelijke verharde Juda –in tegenstelling tot Israël- nooit haar identiteit was kwijt geweest. Juda wist altijd dat zij Juda was. Hoe hebben de Sefardische Joden (want zij vooral zijn Juda) eeuwen lang de Hebreeuwse Schriften trouw overgeleverd en bewaard! En daarmee de Hebreeuwse taal. En niet te vergeten: de sabbat en de feesttijden die God aan Israël gaf. Ik ben mijn broer Juda daar heel dankbaar voor.

Maar Israël zelf: heeft die nog iets bewaard? Zeker. Ondanks het feit dat het overgrote deel van Israël haar identiteit en afkomst verloor, toch heeft zij –als 'dove bode' en 'blinde knecht'- haar roeping ten dele uitgevoerd (Jes. 43:18,19). Een paar voorbeelden.

De **Reformatie** werkte door in de kustlanden van Europa, en maakte hele volken vrij van de overheersing van Rome. Al die volken hadden hun mannen Gods die het volk een **Bijbel** aanreikte in hun taal vertaald: in het Engels, Duits, Frans, Spaans, Nederlands etc.. Antwerpen was ooit een 'Bijbelstad'!

De **zending** in China, India en Afrika, om maar een paar grote gebieden te noemen is van de Engelssprekende wereld uitgegaan. Alle wandaden die wij als kustlanden (Engeland en Nederland o.m.) in de wereld bedreven kunnen niet uitwissen dat God de Engelsen en Schotten gebruikte in de zending.

Het is opvallend dat de **opwekkingen** door de Heilige Geest juist in onze kustlanden en wat daaruit ontstaan was, plaats vonden. George Whitefield, John en Charles Wesley, en, in Duitsland, Graaf von Zinzendorf, om er maar enkele te noemen. En die opwekkingen stonden in verband met Israël! Dat is dan het volgende punt.

Ook het zicht op **Israël** en een warme ijver om de Joden voor Jezus te winnen, was vooral in de protestantse landen te vinden. Vanaf de zeventiende eeuw ook in Nederland! Puriteinen hebben eeuwen verkondigd: zodra het Joodse volk (Juda) tot bekering komt, komt er een grote zegen onder alle volken. Israël was 'het knooppunt van het reveil' in de 19^e eeuw. Een warme liefde tot de Joden ging eerst van Engeland, en korte tijd later ook van Schotland uit. Juist in die tijd gaf God (hernieuwde) openbaring over het huis van Israël, de zogenaamde 'verloren Tien Stammen'. Het waren ook twee *Engelse* predikanten die tientallen jaren voor de bevrijding van Jeruzalem in 1917 door de Engelsen, deze bevrijding op basis van gedegen Schriftonderzoek op de dag af hebben voorspeld!

Dichter bij huis

Om dicht bij huis te blijven: betekent het iets, dat de Gemeente van Christus in Nederland sinds de reformatie eeuwen lang zich het Liedboek van Israël, de **Psalmen**, eigen maakte en daaruit leefde en daar deels nóg uit leeft? Is het niet van onschatbare betekenis dat in honderden kleine dorpen en in grotere steden de gemeente elke week, aan het eind van de eredienst, de **zegen** werd opgelegd met dezelfde woorden, die God vierendertig eeuwen geleden gebod op Zijn volk Israël te leggen? Ik weet wel dat de 'zegen van Patrick' de laatste tijd heel populair is. Maar die kan toch niet bij de hogepriesterlijke zegen uit Numeri 6 vers 24 tot en met 26 in de schaduw staan! Is het een kleinigheid, dat Gods Woord, ondanks alle aanvallen erop, nog steeds door een groeiend aantal mensen geëerbiedigd en geloofd wordt? Heeft het nog iets te zeggen dat in het hart van ons Wilhelmus staat: '**...een koninkrijk gegeven in Israël zeer groot**'? Hebben wij, eens verwilderde olijftakken, niet –zelfs als wij het ons niet bewust zijn - onze geestelijke rijkdommen ontvangen uit 'de edele olijf'?

2. De zekerheid dat het koninkrijk van de Messias verrijst op de puinhopen van Babylon

De tweede vrucht van deze reis is de heerlijke zekerheid, dat Israël en Juda tot één volk hersteld worden, en het koninkrijk van de Messias verrijzen zal op de puinhopen van Babylon. En dat was voor ons (en nog steeds): Rome en haar handlangers. De hemel zal juichen en haar 'Halleluja's' doen klinken als de Hoer Babylon is geoordeeld! (Openbaring 19) De kerken in Nederland spelen een levensgevaarlijk spelletje door zich weer in de armen van 'moeder' Rome te werpen. Ik herinner me nog heel goed, hoe op een sabbat op het Pietersplein gebeden werd voor de vrede van Jeruzalem en Psalmen als 122 werden gezongen. Dat voelde als geestelijke strijd. Het is Jeruzalem....**òf** Rome. Wie zich niet met Jeruzalem en met heel Israël verbindt, gaat met 'het Beest' ten onder! Een vrolijker verhaal kun je er, wanneer je de profetieën ernstig neemt, niet van maken.

3. Liefde tot roomse mensen.

Ja, u leest het goed. Ook dat is een vrucht van onze reis naar Rome. Wij hebben in Rome geen enkele negatieve gevoelens ervaren jegens rooms-katholieke mensen. Onze strijd toen en nu is niet 'tegen vlees en bloed' (Efeze 6), tegen de mensen, maar tegen de systemen die hen gevangen houden. Dat leverde alleen maar liefde op voor hen die nog in het systeem vast

zitten. En dat zijn waarlijk niet alleen rooms-katholieken. Trouwens, het meest constructieve en positieve verslag in 1991 kwam uit de pen van een rooms-katholieke journalist....

Protestanten vandaag zijn een zeldzaamheid. Sinds de Hervormde kerk en Gereformeerde Kerken in 2004 zijn verenigd in de 'Protestantse Kerk van Nederland' worden vele gemeenten met de dag roomser.... Toch zal de roep straks tot ieder die het verstaat –van welke afkomst ook!- klinken:

*'Gaat uit van haar (Babylon) Mijn volk,
Opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen'*
(Openbaring 18 vers 4).

Het belangrijkste wat wij in deze tijd kunnen doen is: intens omgaan met de Heere Jezus, Hem liefhebben met heel ons hart, vooral ook *doen* wat Hij heeft gezegd, Hem aanbidden als het Lam, naar Hem uitzien als de komende Koning Die in Jeruzalem een grote feestmaaltijd zal aanrichten.

Ik wil maar zeggen: zorg dat je te allen tijde de stem van Jezus kunt horen! Maak dat er geen muur tussen Hem en u (jou) in staat. En geen muur tussen u (jou) en de naaste. Verheug u in uw en jouw Heiland! En maak Zijn Evangelie bekend, dicht bij huis. Werk er aan mee, dat onze geestelijke en politieke overheden en hun 'schapen' niet ongewaarschuwd de toekomst tegemoet gaan.

Want het woord, aan alle machthebbers (en al hun onderdanen!) gericht, blijft van kracht:

*'Gij rechters der aarde, laat u tuchtigen,
Dient de HEERE met vreze, en verheugt u met beving,
Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij onderweg vergaat.....'* (Ps. 2:10-12)

Jan den Admirant, dienaar van het Woord

April 2016